

τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν ἄγγελον, ψυχορραγῶ Πελοπν. (Κυπαρισσ.): Πάει πῆγά, τελείωσε, ἀγγελοφέρνει αὐτός! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3.

ἀγγελοφόρεμα τό, Σίφν. ἀγγελοφόρεμα Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοφοροῦμαι.

Ἡ ψυχορραγία ἔνθ' ἄν.: Τὸν εἶδα τὸν ἄρρωστο ἀπάνω 'ς τ' ἀγγελοφόρεμα Ἐρμούπ. Ἐφτασα ἀπάνω 'ς τ' ἀγγελοφόρεμά του αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελοθώρημα.

ἀγγελοφοροῦμαι Κυκλ. (Μῆλ. Τήν. κ.ά.) ἀγγελοφοροῦμαι Κυκλ. (Πάρ. κ.ά.) ἀγγελοφορεῖομαι Πελοπν. (Δημητρίαν.) Σίφν. κ.ά. ἀγγελοφορεῖομαι Ἄνδρ. Θήρ. ἀγγελοφορεῖμαι Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακεδ. Λακων. Ὀλυμπ. κ.ά.) ἀγγελοφορεῖμαι Πελοπν. (Μάν.) ἀγγελοφορεῖομαι Πελοπν. (Μάν.) ἀντιγγελοφορεῖμαι Κύθηρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. ἀφοροῦμαι παρὰ τὸ ὑφορῶμαι. Ἰδ. GHatzidakis Ἄγγελος und Verwandtes 9.

Βλέπω τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου, πνέω τὰ λοίσθια, ψυχορραγῶ ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς ἀγγελοφορεῖται τώρα Κυκλ. Ὁ ἄνθρωπος ἀγγελοφορεῖώτανε κ' ἐκείνη τὸν ῥῶταγε ἂν θέλῃ νὰ τὸν σκεπάσῃ Ὀλυμπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3.

ἀγγελοφορῶ ἀμάρτ. ἀγγελοφορῶ Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Μετοχ. ἀγγιλουφουρισμένους Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. φορῶ. Ἡ μετοχ. ἀγγιλουφουρισμένους ἐγεννήθη κατὰ παρασχηματισμόν, διότι παρὰ τὸ φορῶ λέγεται καὶ φορῶζω μετβ.

Ἐνδύομαι κατάλευκα ἐόρτια ἐνδύματα ἢ ἐν γένει ἐνδυμασίαν ἀρμόζουσιν εἰς ἄγγελον, καὶ δὴ ὥραιαν, ἔξοχον (τὸν ἄγγελον φαντάζεται ὁ λαὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λευχειμονοῦντα συμφώνως πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδ. Πβ. Ματθ. Εὐαγγ. 28, 3 «ἦν δὲ ἡ ἰδέα αὐτοῦ [δηλ. τοῦ ἀγγέλου] ὡς ἀστραπὴ καὶ τὸ ἐνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡς χιών»): Ἀγγελοφόρεσε σήμερα, γιατί εἶναι γιορτὴ Ἐρμούπ. || Ἄσμ.

Ἀγγελοφορεμένη μου, μέλι μὲ τοῖς γλυκάδες, φαρμάκι ποῦ μὲ πότισες αὐτὲς τοῖς ἑβδομάδες Ἐρμούπ.

Ἀγγιλουφουρισμένη μου, ποιὸς σ' ἔδωκε τὴ χάρι, νὰ σαῖτεν τὸς καρδιές χουρὶς νὰ 'χῃς δονεῖς; Μάδυτ.

ἀγγελοφρυδάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγγελοφρυδάτος Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ἐπιθ. φρυδάτος.

Ὁ ἔχων φρυδία ἀγγελικά, ὥραϊα: Στρογγυλοπρόσωπος καὶ ἀγγελοφρυδάτος. Συνών. ἀγγελοφρύδης. Πβ. ἀγγελικαῖος 1, ἀγγελοφρυδοῦσα.

ἀγγελοφρύδης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγγελοφρύδης Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. ἀγγιλουφρύδης Μακεδ. (Σισιάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ φρύδι.

Ἀγγελοφρυδάτος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Εἶν' ὁμορφος ἄνθρωπος καὶ ἀγγελοφρύδης Ἐρμούπ. Πβ. ἀγγελικαῖος 1.

ἀγγελοφρύδι τό, Πελοπν. ἀγγελοφρύδι Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀγγελοφρυδο Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ φρύδι. Περί τῆς κατ' ἀναλογ. μεταβολῆς τῆς καταλ. -ι εἰς -ο ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 172 κέξ.

Ὁφρὺς ἀγγελική, ὥραϊα: Ἐχει ἀγγελοφρύδι ζωγραφιστὸ Ἐρμούπ. Εἶν' ὁμορφη, ἐκεῖνο τ' ἀγγελοφρυδὸ της σὲ σφάζει! αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κυρά μ', ὅταν θὰ στολιστῇς νὰ πᾶς 'ς τὴν ἐκκλησιά σου, βάνεις τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρ' ἀστήθῃ καὶ τοῦ κοράκου τὸ φτερό βάνεις ἀγγελοφρύδι Πελοπν.

ἀγγελοφρυδοῦσα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. ἀγγελοφρυδοῦσα Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγγελοφρύδης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περί ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 192.

Ἡ ἔχουσα ἀγγελικὰς, ὥραϊας ὀφρὺς: Εἶν' ὁμορφη καὶ ἀγγελοφρυδοῦσα. Πβ. ἀγγελικαῖος 1.

ἀγγελοφτειασμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀγγελοφτειασμένος Κεφαλλ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀγγιλουφκειασμένους Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ φτειασμένος μετοχ. τοῦ ρ. φτειάνω.

Ὁ ὑπὸ ἀγγέλου πλασμένος, εὐειδής, ὥραϊος ἔνθ' ἄν.: Νέος ἀγγελοφτειασμένος Ἀρκαδ. Ὅλα του εἶναι μὲ τὴν πέννα, ἀγγελοφτειασμένος! (μὲ τὴν πέννα ἐνν. ζωγραφιστὰ) Ἐρμούπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικαῖος 1.

ἀγγελοχαϊδεμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντιγγελοχαδεμένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ χαϊδεμένος μετοχ. τοῦ ρ. χαϊδεύω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον καὶ οἱ ἄγγελοι, τὰ κατ' ἔξοχὴν ὥραϊα πλάσματα, θωπεύουν διὰ τὴν καλλονὴν του, ὥραϊος: Ἄσμ.

Εἶμαι μακρὺς, εἶμαι λεγνός, ἀντιγγελοχαδεμένος τῶαί εἰς ἀγάπην πιστικὴν εἶμαι ἐμπιστεμένος. Μ' εὐτὸς τῶαί με συχ-χώρησες τῶαί μεταλαβημένη ἐπῆεν νύφ-φῃ τοῦ Χριστοῦ τῶ ἀντιγγελοχαδεμένη. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικαῖος 1.

ἀγγελοχαιρετίζω ἀμάρτ. ἀντιγγελοχαιρετίζω Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. χαιρετίζω.

Χαιρετίζω (καθὼς ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἐχαιρέτισε τὴν Παναγίαν κατὰ τὸν εὐαγγελισμόν) λέγων λόγους πλήρεις εὐμενείας καὶ ἀναγγέλων εὐφρόσυνα γεγονότα: Ἄσμ.

Παναγία χαριτωμένη | τὸ ἀντιγγελοχαιρετισμένη τὸ ἐμένα χαρίτωσέ με | τὸ ἀντιγγελοχαιρετίσέ με (ἀντιγγελοχαιρετισμένη = χαιρετισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου).

ἀγγελοχτυπειοῦμαι ἀμάρτ. Ἀόρ. ἀγγελοχτυπήθη Καπ. (Σινασσ.) Μετοχ. ἀγγελοχτυπημένος Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. χτυπειοῦμαι, δι' ὃ ἰδ. χτυπῶ.

Πλήττομαι ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου, ψυχορραγῶ: Ἀγγελοχτυπήθη (ἤρχισε νὰ ψυχορραγῇ) (Συνών. φρ. τὸν χτύπ' σεν ὁ ἄγγελος). Συνών. ἀγγελεύω 3. Μετοχ. ἀγγελοχτυπημένος 1) Ὁ ψυχορραγῶν, ὁ πνέων

τά λοιόσθια. Συνών. ἀγγελοβαρημένος. 2) Ὁ και-
ρίως πληγείς ὑπὸ τοῦ ψυχοπομποῦ ἀγγέλου: Ἄσμ.

Ἐκεῖ ἐν' ὃ Γιαννάκις, ἄχ, Γιαννάκι μου,
δωμένος, σκοτωμένος καὶ ὀρεικείμενος,
ἀγγελοχτυπημένος καὶ ἀναγνώριτος.

Πβ. ἀγγελοσκορπισμένος (ιδ. ἀγγελοσκορπίζομαι).

ἄγγεμαν τό, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγεύω.

Ἡ περί τινος προσώπου ἢ πράγματος γινομένη μνεία:
'Σ' ὃ ἄγγεμαν ἀτ' ἀπ' ἀπ' ἐσέβεν ἀπέσ' (εἰσῆλθεν ἐντός, καθ' ἣν
στιγμὴν ἐγένετο μνεία τοῦ ὀνόματός του) Χαλδ. Τ' ἐσόν
τ' ἄγγεμαν εἶχαμε (ἐκάμνομεν μνείαν τοῦ ὀνόματός σου)
αὐτόθ. || Φρ. Ἄγγεμαν πα' κ' ἔτονε (οὐδὲ κἂν ἀπλῆ μνεία
δὲν ἦτο, ἦτοι δὲν ἔγινε. Τὸ πα' ἐκ τοῦ πάλιν = καί) Τραπ.
Ἄγγεμαν πα' κ' ἔγγεψε με (οὐδὲ τὸ ὄνομά μου ἀπλῶς δὲν
ἀνέφερε) αὐτόθ.

ἀγγεύω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Οἶν. Τραπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀντιζεύω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐγγεύω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἐγγύς.

1) Ἀπτομαί τινος, ἐγγίζω τινά Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.): Δὲν ἀγγεύει ἡ ἀμάδα ἀπάνω 'ς τὴν
τόκα Ἀρκαδ. Μ' ἀγγεύς με, κ' ἐπορῶ (μὴ μὲ ἐγγίζης, δὲν
ἤμπορῶ, δὲν ἀνέχομαι. Τὸ μ' ἀγγεύς ἐκ τοῦ μὴ ἀγγεύς)
Κοτύωρ. Ἀπ' ἀτ' κ' ἔγγεψεν (ἐπάνω του δὲν ἤγγισε)
Κερασ. 2) Μεταφ. κάμνω μνείαν προσώπου τινὸς
ἢ πράγματος, ἀναφέρω, μνημονεύω Πόντ. (Κερασ. Κο-
τύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀτώρα ἔγγεψα
τ' ὄνομα σ' κ' ἔρθεσ κ' ἐσὺ (τώρα δὲ ἀνέφερα τὸ ὄνομά σου
καὶ ἦλθες καὶ σὺ) Κερασ. Ἄλλου μ' ἀγγεύης ἀτο (μὴν τὸ
ἀναφέρης πλέον) Οἶν. Τὸ φαεῖν ἔγγεψαμε κ' ἐκεῖνος πα
ἔρθεν (τὸ φαγητὸν ἀνεφέραμεν καὶ ἐκεῖνος ἦλθε) Χαλδ.
Ἐγγεψ' ἀτον καὶ γιὰ τ' ἐκεῖνο τὴ δουλειάν (ἀνέφερα εἰς αὐτὸν
καὶ περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης) Κοτύωρ. Σάι κ' ἔγγεψα
γιὰ τ' ἐσέαν (οὐδεμίαν μνείαν σοῦ ἔκαμα) Τραπ. Ἄγγεμαν
πα' κ' ἔγγεψε με (οὐδὲ κἂν μὲ ἀνέφερε) Τραπ. || Παροιμ.
Τὸ σκύλλον ἀγγεψον καὶ τὸ μαγκούρ' ἐτοίμασον (ἐπὶ τοῦ
ἐμφανιζομένου καθ' ἣν στιγμὴν γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ)
Τραπ.

Πβ. ἀγγιάζω, ἀγγίζω.

ἀγγιάζω Βιθυν. (Κατιρ. κ.ά.) Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Βούρβουρ. Γορτυν. Καστάν. Λακων. Λάστ. Οἶν. Φεν. κ.ά.)
ἀγιάζω Κρήτ. Πελοπν. (Μάν. κ.ά.) ἀγιάζου Σάμ. ἀνιζά-
ζου Τσακων. ἀνιζάχου Τσακων. ἡγγιάζω Λευκ. Πε-
λοπν. (Αἶγ. Καλάβρυτ. κ.ά.) ἡγιάζω Ἰθάκ. Κεφαλλ. κ.ά.
ἡγιάζω Ἀθῆν. (παλαιότ.) ἡγιάζω Πελοπν. (Τρίκκ.)
ἡγιάζω Εὐβ. (Κύμ.) ἡγγιάω Ζάκ. Πελοπν. (Λακων.
Μαζαίκ. Μεγαλόπ.) ἀγιάω Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἡγγιῶ
Μακεδ. Πελοπν. (Δημητσάν.) ἡγγιῶ Καλαβρ. (Μπόβ.)
Καππ. (Ἀραβάν.) Σέριφ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἡγγιῶ Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) ἡγγιάω Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν.
Δημητσάν.) ἡγγιάω Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἡγιάω Θεσσ. ἡγιάω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Μετοχ.
ἡγγιουμένους Ἡπ. (Ἀρτ. κ.ά.) ἡγγιμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγίζω. Ὁ μεταπλασμός κατ' ἀναλογ. τῶν
εἰς -ιάζω ρ. καθὼς καὶ ἀξιάζω παρὰ τὸ ἀξιάζω, ἀρα-
τιιάζω παρὰ τὸ ἀρατιιάζω κττ.

1) Ἐγγίζω πον, θίγω τι, ἄπτομαί τινος σύνθηθ. καὶ
Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Τσακων.: Νὰ μὴ ἡγγιάζῃ

χάμον Καλάβρυτ. Σέπει ἅμα ἡγῆ λεμόνι μὲ λεμόνι (σέπει
= σήπεται) Σέριφ. Τήρα μὴ μὲ ἡγγιάζης 'ς τὴν πληγὴ μου
Καλάβρυτ. Μὴ μὲ ἡγιάζης 'ς τὸ χέρι, γιὰτὶ μοῦ πονεῖ Ἰθάκ.
Πρόσεξε μὴ μ' ἀγγιάζης Λακων. Δὲ βορεῖ νὰ σὲ τζιάζῃ κἀνέ-
νας Τρίκ. || Φρ. Μ' ἡγγιάζεις 'ς τὴν καρδιά (μὲ ἐλύπησες
κατάκαρδα) Ἀρκαδ. Αὐτὸ τὸν ἡγγιάζει 'ς τὴν καρδιά (τὸν
θλίβει βαρέως) Αἶγ. ἡγγιάζε τὸ μαχαίρι 'ς τὸ κόκκαλο (ἐπὶ
θανασίμου ἠθικῆς προσβολῆς ἢ ἐπὶ ὑποθέσεως, ἥτις
ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον) Ζάκ. ἡγγιουμένα! (ἐνν.
τὰ πεντόβολα. Λέγεται ἡ φρ. ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεντοβό-
λων, ὅταν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ ἐγγίση ὁ ρίπτων. Ἀντίθ.
ἡγγιουχτα, περὶ οὗ ιδ. ἡγγιαχτος. 2) Ἀρτ. || Παροιμ.

Ἄν μὲ ἡγιάζης 'ς τὴν ὁρά, θὰ σὲ ἡγιάζω 'ς τὴν καρδιά

(ἐπὶ φιλησύχου καὶ γενναίου ἀνδρός, ὅστις δὲν ὑβρίζει
μὲν κἀνένα, τιμωρεῖ ὁμως σκληρῶς ἐκείνον, ὅστις καὶ
κατ' ἐλάχιστον τὸν προσβάλλει) Κεφαλλ. Κοίτα με καὶ μὴ
μ' ἡγγιάς (ἐπὶ τοῦ ἐξ ἐλαχίστης ἀφορμῆς ὀργιζομένου
καὶ ἐπὶ ρυπαροῦ ἢ φαύλου, ὃν πρέπει νὰ ἀποφύγωμεν τὴν
φιλίαν, προσέτι δὲ ἐπὶ λεπτοῦ καὶ εὐθραύστου σκεύους
καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἰσχυροτάτου ἢ ἀσθενικοῦ, τὸν ὅποιον
καὶ ἐγγίζων τις βλάπτει) Λακων. κ.ά. Σεῖσε με καὶ μὴ
μὲ ἡγγιάς (ἐπὶ ἐτοιμορρόπου κτηρίου ἢ ἐτοιμοθανάτου ἀν-
θρώπου) Ἀρκαδ. Γορτυν. || Ἄσμ.

Εἶχα παιδιὰ καὶ σύζυγο ἢ μαῦρ' ἀδρειωμένους,
μὰ τὸ σπαθὶ τοῦ Χάρου τὸ ἄγριασε καὶ τὸ ἔχ' ὅλους παρμένους

Κρήτ. β) Συνορεύω, γειτνιάζω Εὐβ. (Κύμ.): Μ' ἐτίζαγε
τ' ἀμπέλι καὶ τὸ γόρακα. 2) Ἐνοχλῶ, πειράζω Ἀθῆν.
(παλαιότ.) Βιθυν. Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Θεσσ. Πελοπν. (Δημητσάν.
Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. κ.ά.): Μὴ μὲ ἡγγιάς μὲ τὰ λόγια σου
Καλάβρυτ. Ἀ τρομάς, ἡγγιάζε με (ἂν τολμάς) Λακων. || Φρ.
Μὴ μ' ἡγγιάς νὰ μὴ σ' ἡγγιάζω Δημητσάν. β) Δέρνω
Πελοπν. (Μάν.): Μοῦ τ' ἄγριασε τὸ παιδί μου 3) Προσ-
βάλλω Πελοπν. (Δημητσάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Εἶνι κρύον,
θὰ σὲ ἡγγιάς 'ς τὸν πλιμόνι (θὰ προσβληθῇς ὑπὸ περιπνευ-
μονίας) Αἰτωλ. Ἄν τὸ 'καμα, τόσο κακὸ νὰ μὲ ἡγγιάζῃ!
Δημητσάν. Μ' ἰάξ' ἡγγιμένον (μουλάρι νοσηρᾶς καταστά-
σεως) Αἰτωλ.

Πβ. ἀγγεύω, ἀγγίζω.

ἀγγιάξιμο τό, ἀμαρτ. ἀγγιάξ' μου Στερελλ. (Αἰτωλ.)
'γγιάξ' μου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἡγγιούξ' μου Στερελλ. (Αἰτωλ.)
'τζιάξιμο Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγιάζω. Τὸ ἡγγιούξ' μου ἐκ τοῦ τύπ.
'γγιού παρὰ τὸ ἡγγιῶ.

1) Ἐπαφή, πρόσψαυσις Πελοπν. (Τρίκκ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.): Μ' ἔνα ἡγγιάξ' μου π' σῶκαμα ἀρχίν' σεις, καημένι,
τὸν κλάψ' μου! Αἰτωλ. Μὴ τοῦ παραμ' κρότιρον ἡγγιάξ' μου
πέφτ' τοῦ σκάνδαλον ἀπ' τοῦ τ'φέξ' αὐτόθ. || Φρ. Δὲ βαίρνει
'τζιάξιμο (ἐπὶ ἀνθρώπου εὐερεθίστου) Τρίκκ. Συνών.
ἡγγισμα 1, ἀγγίξιμο 1, ἡγγισμα 1. 2) Προσ-
βολὴ ὑπὸ νόσου, συνήθως τῆς φθίσεως Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Πβ. ἀγγίξιμο 2, ἡγγισμα 3.

ἡγγισμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ.) κ.ά. ἡγγια-
γμα Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγιάζω.

1) Ἐπαφή, πρόσψαυσις Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ.) κ.ά.:
Μὲ τὸ ἡγγισμα ποῦ τῶκαμε ἔβαλε τοῖς φωνῆς Μεσσ. Συνών.
ιδ. ἐν λ. ἀγγιάξιμο 1. 2) Προσβολή, πείραγμα
Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ.) Συνών. ἡγγισμα 2.

